

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 57.275 van 22 december 1995

A. 66.095/III-21.999

In zake : **LECLERCQ** Christian,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Véronique LECLERCQ, advocaat,
W. Churchilllaan 149
1180 Brussel,

tegen :

**het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering,**
afgekort als "**RIZIV**".

Tussenkomen partij :

HERICKX Chantal,
Bezemstraat 8
1600 Sint-Pieters-Leeuw.

**DE RAAD VAN STATE, XIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Christian LECLERCQ op 26 oktober 1995 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering waarbij zijn erkenning als kinesitherapeut geschorst wordt voor een periode van zes maanden, ingaand op 9 oktober 1995;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van diezelfde beslissing vordert;

Gezien het op 30 november 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Chantal HERICKX vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding en in de rechtspleging tot nietigverklaring;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van mevr. HAUBERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 5 december 1995, waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 18 december 1995;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. NIKIS, loco Mr. LECLERCQ, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van de heer SOLE, bestuurssecretaris, die voor de verwerende partij verschijnt, en van de tussenkomende partij, Chantal HERICKX;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. HAUBERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoeker is kinesitherapeut, erkend door het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV). Hij oefent zijn beroep uit als particulier en als werkend vennoot van de N.V. "Résidence New Reyers", die een rust- en verpleeghuis drijft. Op 2 april 1990 sluit hij met Chantal HERICKX een arbeidsovereenkomst waarbij zij als kinesitherapeute in dienst genomen wordt bij het rusthuis "Résidence New Reyers". Vanaf 15 mei 1991 werkt de tussenkomende partij er als zelfstandige. Op 17 december 1993 schrijft verzoeker aan Chantal HERICKX dat zij "op aanvraag van de patiënten en hun familie" geen verzorging meer mag verstrekken in de lokalen van het rusthuis.

2. Op 21 december 1993 dient Chantal HERICKX bij het RIZIV een klacht in wegens het afnemen van patiënten en voegt zij bij haar klacht de verklaringen van vijf kostgangers van het rusthuis "Résidence New Reyers".

3. Op 13 januari 1994 meldt het RIZIV ontvangst ervan en deelt het aan klaagster mede dat haar klacht zal worden voorgelegd aan de erkenningsraad voor kinesitherapeuten.

4. Op 8 april 1994 roept die raad verzoeker en klaagster op om te verschijnen op 20 april 1994, teneinde te worden gehoord in verband met het conflict dat hen verdeelt.

5. Op 20 april 1994 stelt de erkenningsraad voor kinesitherapeuten de afwezigheid van verzoeker vast en hoort hij de klaagster.

6. Op 11 mei 1994 ontvangt verzoeker een nieuwe oproeping van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten voor een verhoor op 25 mei 1994.

7. Op 25 mei 1994 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door de erkenningsraad voor kinesitherapeuten. Diezelfde dag stelt deze raad aan het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging voor verzoekers erkenning gedurende 6 maanden te schorsen om reden dat deze de therapeutische vrijheid niet in acht heeft genomen, aan klaagster de toegang tot het betrokken rusthuis ontzegd heeft en misbruik heeft gemaakt van de machtspositie waarin hij zich bevindt.

8. Op 11 september 1995 beslist het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging verzoekers erkenning gedurende 6 maanden te schorsen om de voormelde redenen. Die beslissing, welke de bestreden handeling vormt, wordt aan verzoeker ter kennis gebracht bij brief van 3 oktober 1995. Daarin wordt gepreciseerd dat de schorsing van de erkenning ingaat op 9 oktober 1995;

Overwegende dat Chantal HERICKX bij een op 30 november 1995 ingediend verzoekschrift vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding en in de rechtspleging tot nietigverklaring; dat er grond is om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en orga-

nisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 18 november 1970, en van de artikelen 16 en 22 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994; dat hij opwerpt dat de steller van de bestreden handeling daartoe niet bevoegd was; dat volgens hem de bevoegde overheid de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging is, die in de plaats is gekomen van het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging;

Overwegende dat artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 18 november 1970, als volgt luidt :

"Het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging kan te allen tijde, op voorstel van de bevoegde Erkenningsraad de erkenning schorsen of intrekken van ieder erkend persoon die een feit heeft gepleegd dat door die Erkenningsraad als een tekortkoming in het beoefenen van het beroep wordt aangezien. De in deze bepaling bedoelde personen worden vooraf in hun verweermiddelen gehoord door de Erkenningsraad; indien zij zich na een tweede oproeping niet aanbieden moeten zij niet worden gehoord."

Overwegende dat de wet van 15 februari 1993 de structuur van het RIZIV heeft gewijzigd; dat de algemene raad van het RIZIV vervangen is door het algemeen beheerscomité, terwijl het vroegere beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging vervangen is door de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging en het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging; dat de samenstelling van de nieuwe organen het gevolg is van hun nieuwe bevoegdheden;

Overwegende dat, zoals het Arbitragehof beklemtoond heeft in zijn arrest nr. 41/94 van 19 mei 1994, artikel 15bis van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (thans artikel 22 van de gecoördineerde wet) het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging - dat bestaat uit de vertegenwoordigers van alle partijen die een rol spelen in de verstrekking van geneeskundige verzorging (verzekeringsinstellingen, geneesheren en tandheelkundigen, apothekers, ziekenhuisbeheerders en paramedische medewerkers) uitgebreide taken toekent, inzonderheid de vaststelling van partiële begrotingsdoelstellingen van de overeenkomsten- en akkoordencommissies, de goedkeuring van de overeenkomsten en akkoorden, het voorstellen van wijzigingen in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, het opmaken van de lijst van personen die gerechtigd zijn om de verstrekkingen genoemd in artikel 34, 1°, b, en 4°, te verlenen en het uitwerken van de verordeningen die onder meer betrekking hebben op de voorwaarden voor het verkrijgen van het recht op de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging;

Overwegende dat aan de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging zijnerzijds bevoegdheden van budgettaire aard zijn toegekend, die er onder meer in bestaan te zorgen voor het financieel evenwicht van de verzekering voor geneeskundige verzorging, de begroting ervan op te maken en de rekeningen ervan vast te stellen;

Overwegende derhalve dat het aan het comité van verzekering voor geneeskundige verzorging toekomt om op grond van artikel 215, §§ 1 en 2, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige

verzorging en uitkeringen, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 14 juli 1994, bekrachtigd bij de wet van 9 januari 1995, naar luid waarvan "de erkenningsraden (...) belast (zijn) met het aanleggen van de lijst van de personen die ze aan het verzekeringscomité ter erkenning voorstellen", in de plaats van het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging de bevoegdheden omschreven in artikel 133 van het voornoemde koninklijk besluit van 4 november 1963 uit te oefenen; dat de bevoegdheid om de kinesitherapeuten te erkennen immers de bevoegdheid inhoudt om die erkenning te schorsen of in te trekken; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de rechten van verdediging en van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat voor de administratieve overheid onder meer de verplichting inhoudt om binnen een redelijke termijn te handelen; dat hij betoogt dat de tijd die de verwerende partij nodig gehad heeft om haar beslissing te nemen (eenentwintig maanden tussen de dag waarop Chantal HERICKX klacht heeft ingediend, op 21 december 1993, en de kennisgeving van de beslissing die erop gevolgd is) niet redelijk is, ofschoon het dossier eenvoudig was;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de erkenningsraad drie en een halve maand nadat Chantal HERICKX haar klacht had ingediend (te weten op 8 april 1994) verzoeker met het oog op zijn verhoor heeft opgeroepen, dat wegens diens verzuim om te verschijnen het op 20 april 1994 vastgestelde verhoor verdaagd is moeten worden tot 25 mei 1994; dat de erkenningsraad diezelfde dag nog een straf heeft voorgesteld; dat zowat zestien maanden verstreken zijn vooraleer het verzekeringscomité op 11 september 1995 de bestreden beslissing heeft genomen;

Overwegende dat verzoeker zelf, zonder enige verantwoording te verstrekken, nagelaten heeft in te gaan op de oproeping die hem op 8 april 1994 is gezonden met het oog op zijn verschijning vóór de erkenningsraad voor kinesitherapeuten op 20 april 1994, zodat een nieuw verhoor nodig was; dat verzoeker aldus blijkt heeft gegeven van weinig haast om de procedure binnen een redelijke termijn beëindigd te willen zien; dat verzoeker voorts geenszins uiteenzet in welk opzicht de tijd die de verwerende partij nodig gehad heeft om de bestreden beslissing te nemen, hem enig nadeel zou hebben berokkend; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en aan schending van de algemene beginselen inzake de motiveringsplicht; dat hij oordeelt dat de motivering van de bestreden handeling - zoals deze hem ter kennis is gebracht - ongenoegzaam en niet afdoende is; dat zij volgens hem niet verklaart in welk opzicht de in de klacht van Chantal HERICKX ten laste gelegde feiten gegrond zijn, terwijl hij ze betwist heeft in de nota die hij heeft ingediend tijdens zijn verhoor vóór de erkenningsraad; dat zij niet aangeeft in welk opzicht die feiten een vergrijp vormen; dat zij niet aangeeft in welk opzicht de ten laste gelegde feiten zulk een zware straf, te weten de schorsing van de erkenning gedurende zes maanden, rechtvaardigen;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en aan een kennelijke beoordelingsfout; dat hij betoogt dat, gesteld dat het door verzoeker gepleegde feit als een vergrijp kan worden beschouwd, wat hij betwist, de hem opgelegde

straf zeer zwaar is, doordat zij het volledige verlies van zijn volledige cliënteel zal meebrengen;

Overwegende dat de bestreden beslissing, die het verzekeringscomité op 11 september 1995 heeft genomen, als volgt luidt :

" Het verzekeringscomité, na kennis te hebben genomen van het dossier en van het voorstel van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten,

Overwegende dat betrokkene, ingeschreven op de lijst van erkende kinesitherapeuten, op onaanvaardbare wijze heeft gehandeld;

Overwegende dat betrokkene de vrije keus van de therapeut niet in acht heeft genomen;

Overwegende dat betrokkene aan mevr. HERICKX de toegang tot het rusthuis ontzegt heeft;

Overwegende dat betrokkene zich in een machtspositie bevond, waarvan hij misbruik heeft gemaakt;

Overwegende dat die feiten beschouwd moeten worden als een ernstige fout in de uitoefening van het beroep van kinesitherapeut;

Gelet op artikel 133 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 18 november 1970;

Betrokkene gehoord in zijn verweermiddelen;

besluit de erkenning van Christian LECLERCQ te schorsen voor een duur van zes maanden, ingaand op de tweede maandag volgend op de kennisgeving van deze beslissing aan betrokkene";

Overwegende dat in de motivering niet hoeft te worden geantwoord op de argumenten die verzoeker tijdens zijn verhoor heeft aangevoerd; dat de verwerende partij, door te wijzen op de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, door te beschouwen dat ze een ernstige fout zijn omdat "betrokkene zich in een machtspositie bevond, waarvan hij misbruik heeft gemaakt", haar

beslissing deugdelijk met redenen heeft omkleed, inzonderheid wat de keus van de maatregel betreft, een schorsing van zes maanden, waarvan de belangrijkheid het gevolg is van de ernst van de fout; dat de middelen niet ernstig zijn;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan gelasten; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst in het kort geding en in de rechtspleging tot nietigverklaring, ingediend door Chantal HERICKX, wordt ingewilligd.

De tussenkomende partij beschikt vanaf de kennisgeving van dit arrest over een niet-verlengbare termijn van zestig dagen om haar middelen over de grond van de zaak uiteen te zetten of om ze in voorkomend geval aan te vullen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op tweeëntwintig december 1900 vijfennegentig door :

de HH. HANOTIAU, staatsraad, wnd. voorzitter,
LEROY, staatsraad,
HANSE, staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECORDINEERD OP 12 JANUARI 1973.